

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/91/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5814010028
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5814010028.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline na verejnom zasadnutí konanom 22. februára 2018 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov Mgr. Miroslava Mazúcha a JUDr. Marcely Malatkej prejednal odvolanie obžalovaného Y. W. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/20/2014 z 3.8.2017 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/20/2014 z 3.8.2017 vo výroku o treste u obžalovaného Y. W..

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
obžalovaného Y. W., nar. XX.X.XXXX v J. W., bytom P.
XXX/X, okr. B., t.č. vo väzbe v ÚVV Žilina,

o d s u d z u j e :

Podľa § 183 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák. na s ú h r n n
ý trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody z a r a d ť u j e do
ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zák. na trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 30
(tridsať) mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. z r u š u j e výrok o treste:

- v rozsudku Okresného súdu Námestovo sp.zn. 4T/1/2014 zo 4.2.2016, ktorým bol odsúdený k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky a 5 mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia a k trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 30 mesiacov pre prečin krádeže v spolupáchateľstve v štádiu pokusu podľa § 20, § 14, § 212 ods. 2 písm. a), f) Tr. zák. a prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák., súčasne zrušuje aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad,
- v rozsudku Okresného súdu Námestovo sp.zn. 6T/11/2014 z 8.7.2014, ktorým bol odsúdený k trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky a 4 mesiace so zaradením na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b) Tr. zák., v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp.zn. 1To/4/2015 z 3.2.2015, súčasne zrušuje aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný Y. W. uznaný v bode 1/ za vinného zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. a v bodoch 1/ a 2/ rozsudku pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. spáchané v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. a prečin ublíženia na zdraví spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe tak, ako je uvedené v bodoch 1/ a 2/ napadnutého rozsudku.

Za uvedené trestné činy bol obžalovanému Y. W. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne mu bol uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 30 mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený vo výroku o treste rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/1/2014 zo 4.2.2016.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil jednak sám a jednak prostredníctvom svojho obhajcu. V odvolaní uviedol, že navrhuje zmeniť napadnutý rozsudok vo výroku o vine v bode 1/ tak, aby bol uznaný za vinného len z prečinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zák. a bol mu uložený primeraný miernejší trest. Nesúhlasí s kvalifikáciou skutku podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák., nakoľko táto nezodpovedá zistenému skutkovému stavu. Poukázal pritom na rozpory vo výpovedi poškodeného. Rozpory vo výpovedi poškodeného konštatoval aj prvostupňový súd. Uviedol, že nekonal v pohnútku a ani motívom jeho konania neboli peniaze, ale ako to vyplýva z výpovede poškodeného, tento mal záujem dostať sa do Mesta Námestovo, pričom sa ho rozhodli do Námestova zobrať. Počas jazdy poškodený vyskočil z auta. On vyšiel za poškodeným zistiť, či je v poriadku. Pokiaľ dal poškodenému facku, nebolo to z jeho strany motivované peniazmi a nekonal v úmysle obmedzovať osobnú slobodu poškodeného. Chcel poškodeného zobrať na ošetrenie do Námestova. Ani sám poškodený vo výpovedi neuvádzal, že by ho mal proti jeho vôli násilím zobrať do vozidla po tom, čo z neho v Obci Lokca vyskočil. Poškodený mu nedlhoval žiadne peniaze a nebol medzi nimi žiadny záväzkový vzťah. Jeho konanie preto nenapĺňa znaky zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. Orgány prípravného konania nezabezpečili dôkazy v takom rozsahu, ktoré by opodstatňovali podanie obžaloby. Jeho konanie nesmerovalo k obmedzeniu osobnej slobody poškodeného násilím. Jeho konanie však možno vyhodnotiť ako spontánnu a skratovú reakciu na výslovne nezodpovedné a neuvážené konanie poškodeného. Poukázal, že násilie v bodoch 1/ a 2/ je už obsiahnuté a počítané pod trestným činom výtržníctva, a to ako jeho zákonný znak. Nie je možné preto toto násilie zohľadniť ako okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby pri trestnom čine obmedzovania osobnej slobody. Jeho konanie malo byť preto kvalifikované len ako prečin výtržníctva a nie ako zločin obmedzovania osobnej slobody. Skutkový dej, tak ako bol prvostupňovým súdom ustálený, je spochybnený a jeho priebeh nebol preukázaný tak, aby neboli o ňom dôvodné pochybnosti. Prvostupňový súd pochybil, keď u neho nevyhodnotil ako poľahčujúcu okolnosť okolnosť uvedenú v § 36 písm. n) Tr. zák., pretože ak by nespolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, doposiaľ by skutok ostal neobjasnený. Prvostupňový súd mal preto zohľadniť aj okolnosť uvedenú v § 36 písm. n) Tr. zák. Ďalej uviedol, že ho mrzí, čo sa stalo poškodenému a svoje konanie ľutuje. Zopakoval, že pokiaľ dal poškodenému facku, túto mu dal v situácii, že ho nevedel uklidniť, nakoľko bol agresívny a bezdôvodne vyskočil z auta. V žiadnom prípade mu nechcel ublížiť. Pokiaľ ide o výpovede ďalších obvinených, tieto považuje za účelové. Pokiaľ bol v minulosti súdne trestaný, bolo to pre neplatenie alimentov. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine a treste a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alebo aby ho v bode 1/ uznal za vinného len z prečinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zák. a uložil mu primeraný miernejší trest.

Krajský súd na základe odvolania podaného obžalovaným Y. W. preskúmal podľa § 317 ods. 1, 3 Tr. por. zákonnosť výrokov napadnutého rozsudku, týkajúcich sa obžalovaného Y. W., ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom a že toto je čiastočne dôvodné, pokiaľ ide o výrok o treste.

Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval prvostupňový súd podľa ustanovení Trestného poriadku, ktorých zmyslom je zabezpečiť náležité zistenie skutkového stavu a možnosť uplatnenia práv obžalovaného na obhajobu, pričom okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie a vykonané dôkazy vyhodnotil správne, v zmysle ust. § 2 ods. 12 Tr. por. V odôvodnení rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel. Aj podľa názoru krajského súdu výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno bez pochybností vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutky tak, ako sú uvedené v bodoch 1/ a 2/ napadnutého rozsudku. Taktiež pokiaľ ide o kvalifikáciu skutkov, aj krajský súd je toho názoru, že v danom prípade boli naplnené znaky skutkovej podstaty trestných činov uvedených vo výroku napadnutého rozsudku vo vzťahu k obžalovanému Y. W.. Keďže odvolanie obžalovaného Y. W. sa týkalo kvalifikácie skutku uvedenom v bode 1/ ako zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák., krajský súd poznamenáva, že na základe dôkaznej situácie možno považovať túto kvalifikáciu za správnu.

Pokiaľ ide o uznanie viny obžalovaného zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák., krajský súd poznamenáva, že obžalovaný je usvedčovaný čiastočne svojou výpoveďou, výpoveďami spoluobžalovaných X. R., I. L., čiastočne výpoveďou poškodeného, ako aj výpoveďou svedkyne W. O.. S hodnotením dôkazov prvostupňovým súdom sa v tomto smere preto krajský súd stotožňuje. Tvrdenie obžalovaného, že poškodeného naložil do auta len preto, aby ho odviezol na ošetrovanie do Námestova, bolo vyššie uvedenými dôkazmi vyvrátené. Napokon ako vyplýva zo spisu, poškodeného na ošetrovanie obžalovaný ani neodviezol. Obžalovaný R. v tejto súvislosti uviedol, že W. mu volal, že cestou do Vaňovky stretol Z. a že už ho vyťal a či ho má doviezť do Vavrečky. Potom mu telefonoval, že v Lokci mu Z. vyskočil z auta a potom mu volal opäť, aby vyšiel pred bar, že je tam so Z.. Obžalovaný I. L. v tejto súvislosti vypovedal, že sedel v krčme vo Vavrečke s obžalovaným R., pričom im telefonoval obžalovaný W., že vezie Z., ktorého on nepoznal. Svedkyňa W. O. uviedla, že keď s obžalovaným W. viezli poškodeného Z., tento telefonoval s obžalovaným R., s ktorým sa dohodol, že poškodeného dovezú za R. do Vavrečky. Na základe týchto dôkazov možno teda dospieť k bezpečnému záveru, že obžalovaný W. nedonútil poškodeného nastúpiť do auta preto, aby ho odviezol na ošetrovanie, ale preto, aby ho odviezol k obžalovanému R.. Pri tom, ako obžalovaný W. nútil nastúpiť poškodeného do auta, mu dal facku, keďže poškodený sa vzpíeral, čo potvrdzuje aj sám obžalovaný W.. Svedkyňa O. v tejto súvislosti uviedla, že videla, ako poškodený Z. ležal na chrbte, nad ním bol predklonený obžalovaný a Z. držal za obe ruky. Z. pritom kričal, aby ho nechali. Z vykonaných dôkazov možno aj podľa názoru krajského súdu dospieť k bezpečnému záveru, že poškodený Z. sa bránil nástupu do vozidla, pričom obžalovaný W. mu dal facku práve z toho dôvodu, aby prekonal odpor poškodeného. Preto podľa názoru krajského súdu prvostupňový súd správne kvalifikoval skutok v bode 1/ ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák., teda spáchaný použitím násillia.

Krajský súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou obžalovaného, že násillie je obsiahnuté už v trestnom čine výtržníctva, a preto nemôže byť zohľadnené ako okolnosť podmieňujúca vyššiu trestnú sadzbu pri trestnom čine obmedzovania osobnej slobody. V tomto smere krajský súd poznamenáva, že z vykonaných dôkazov vyplýva, že k obmedzovaniu osobnej slobody poškodeného malo dôjsť len vo vozidle, v ktorom bol prevázaný poškodený do Námestova. V Námestove pred bankou ČSOB obžalovaný a poškodený vystúpili z vozidla a až následne došlo k ďalším útokom zo strany obžalovaných voči poškodenému, a teda aj k spáchaniu trestného činu výtržníctva. Z vykonaných dôkazov vyplýva, že po vystúpení poškodeného z auta už tento nebol zo strany obžalovaného W. obmedzovaný na osobnej slobode. Dokonca obžalovaný R. v tejto súvislosti uviedol, že keď prišli s poškodeným do Námestova k ČSOB banke, obžalovaný W. vyhodil Z. z auta, aby mu ho nezakrvavil. Možno teda podľa názoru krajského súdu konštatovať, že konanie uvedené v bode 1/ pozostáva zo samostatných skutkov - trestného činu obmedzovania osobnej slobody spáchaného v aute a následne ďalšieho skutku kvalifikovaného ako prečin výtržníctva a prečin ublíženia na zdraví spáchaného vonku pred bankou ČSOB. Nejde teda o jednočinný súbeh, tak ako na to poukázal v odvolaní obžalovaný.

Za neopodstatnenú považuje krajský súd aj námietku obžalovaného, že prvostupňový súd nezohľadnil poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. n) Tr. zák., teda že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že obžalovaný Y. W. popiera spáchanie trestného činu obmedzovania osobnej slobody, popiera motív svojho konania a

výpovede spoluobžalovaných, ktorí ho usvedčujú, označil za účelové. Takýto prístup obžalovaného a jeho vyjadrenia nemožno považovať za pomoc pri objasňovaní trestnej činnosti. Prvostupňový súd preto postupoval správne, keď túto poľahčujúcu okolnosť pri ukladaní trestu nezohľadnil. Prvostupňový súd však pochybil pri ukladaní súhrnného trestu. Obžalovaný bol uznaný za vinného pre skutky spáchané dňa 11.12.2011. Trestným rozkazom Okresného súdu Námestovo sp.zn. OT/3/2014 z 23.1.2014, doručeným Y. W. toho istého dňa, bol uznaný za vinného pre skutky spáchané v januári 2014. Dňa 23.1.2014 tento trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť. Len vo vzťahu k tomuto odsúdeniu mohol byť obžalovanému Y. W. ukladaný súhrnný trest. Pokiaľ bol obžalovaný Y. W. odsúdený neskôr aj za ďalšie skutky, avšak spáchané po doručení mu trestného rozkazu sp.zn. OT/3/2014, nejde už o súbeh so skutkami spáchanými pred dňom 23.1.2014. Okresný súd nepostupoval správne, keď obžalovanému ukladal súhrnný trest vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Námestovo sp.zn. 4T/1/2014 zo 4.2.2016, nakoľko týmto rozsudkom bol odsúdený pre skutok spáchaný vo februári 2014. Nápravu v tomto smere však krajský súd len na základe odvolania obžalovaného vykonať nemohol, nakoľko takýto postup by odporoval ustanoveniu § 327 ods. 2 Tr. por., z ktorého vyplýva, že ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech. Pokiaľ by bol obžalovanému teda správne ukladaný súhrnný trest vo vzťahu k odsúdeniu trestným rozkazom Okresného súdu Námestovo sp.zn. OT/3/2014 z 23.1.2014, započítavala by sa mu menšia časť vykonaného trestu, než pri ukladaní súhrnného trestu vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Námestovo sp.zn. 4T/1/2014 zo 4.2.2016. Pokiaľ však prvostupňový súd ukladal súhrnný trest vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/1/2014 zo 4.2.2016, keďže týmto rozsudkom bol taktiež ukladaný súhrnný trest, bolo potrebné zrušiť aj výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Námestovo sp.zn. 6T/11/2014 z 8.7.2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Krajský súd pri ukladaní trestov obžalovanému na rozdiel od prvostupňového súdu neprihliadal ako na prirážajúcu okolnosť na okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák., teda že obžalovaný spáchal viac trestných činov. Táto okolnosť je už zohľadnená v súvislosti s ukladaním trestu podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., teda za použitia asperačnej zásady. Keďže krajský súd neprihliadal na túto prirážajúcu okolnosť, neukladal potom trest ani za použitia § 38 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého sa pri prevahe prirážajúcich okolností zvyšuje dolná hranica trestnej sadzby. Po zrušení výroku o treste u obžalovaného Y. W. potom krajský súd tomuto uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne mu, tak ako prvostupňový súd, uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 30 mesiacov. Krajský súd teda uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere nižšej o 8 mesiacov, než bol uložený trest prvostupňovým súdom, nakoľko krajský súd zohľadnil skutočnosť, že neukladal trest podľa § 38 ods. 4 Tr. zák., teda po zvýšení dolnej hranice trestnej sadzby. Tresty uložené obžalovanému krajským súdom možno považovať za spravodlivý a objektívny obraz potrieb individuálnej a generálnej prevencie, ako aj represívnej stránky trestu.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti potom krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.